

LA TUIES

—Bé, a mi què m'han de dir, vostès! El que voldrien és veure'm el quènto que estic llegint.

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se queda

ESPECTACLES

ANGELITA ERO
IDEAL CORALITO

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.ª - Tel. 4856 A.

SURT ELS DIJOU

El directiu indignat

A n'aquest moment, ens ve una anècdota a la memòria — que ja és a l'únic lloc on ens ve alguna cosa — que creiem oportú donar a conèixer.

No fa gaire temps, en certa entitat de la nostra ciutat, va averigüar-se que un soci, els diumenges, a primera hora de la tarda, es presentava amb la seva xicota i, amb no recordem quin pretexte, es tancaven tots dos en un quartet on no és de suposar que s'entretinguessin en posar en clar si es deu dir: "amarar" o "amarizar".

El cas és que la cosa es va averigüar i no mancà qui anà a contar el fet a un directiu, home seriós, sever, morigerat, i que no semblava home de gaires bromes.

—Aquest xicot és una criatura! — va exclamar, tot indignat, davant d'una colla —. Això no ho fa ningú més que ell! Mare de Déu! Mare de Déu!

Els que l'escoltaven assentien, esperant que el directiu pronunciaria algún fulminant anatema contra aquell desaprensiu soci, quan, amb la més gran sorpresa, escoltaren aquestes paraules finals dels llavis del sever i morigerat senyor:

—Figurint-se: en una otomana, sense cap comoditat, ni manera de pendre bé les precaucions degudes... A lo millor, calcula el temps malament i a la pobre noia li fa un marrec!

La grippe

LA Carmeta — divuit anys — està passant la "grippe", però, valenta com una lleoneta, se'n va cada dia a treballar al taller.

—Hola, bufona! — li diu l'encarregat —. Com li va aquest costipat?

—Molt malament...

—Bé, no serà tant...

—No s'ho prengui en broma, no... Si estés a dintre meu, no riuria...

L'encarregat somriu i contesta amatent:

—En efecte, Carmeta, en efecte...

De la casa dels savis

JA deuen sapiguer vostès que a càr Ateneu han sigut augmentades les quotes. Ara, el que vulgui colzejar-se amb en Borralleras i en Solé de Sojo, haurà de puginar tres naps al mes. Això, si vostès volen, és el de menys. El de més són les coses que vàrem tenir ocasió de sentir la nit de la junta general.

Un llibreter, que dú un cognom municipalesc, volent defensar la Junta va comparar l'Ateneu als cassinos que en aquells bons temps de la vella política explotaven els "recreos mayores". Però, el que ens va acabar els quartos, no va ésser l'aug-

ment de quota — i sembla que hauria hagut d'ésser així — sinó el senyor en Josep Maria Roca, que va afirmar molt seriosament que els socis — o alguns socis, no ens recordem bé si va fer la oportuna excepció — "haviem transformat aquella casa en un prostíbul i un cabaret".

Els socis, no hi van entendre res. Nosaltres els hi hem de confessar sincerament que tampoc. Esperem que el senyor Roca ho aclareixi, ço que creiem es veurà obligat a fer, puix no manca qui amb molta raó ha anat a demanar explicacions al President.

En un mot: que, al pas que anem, l'Ateneu costarà molt car, però ens donarà ocasió per divertir-nos més que si anéssim a veure a n'en Santpere fer vodevil.

L'hortolà de Sant Boi

LA NENA ESPAVILADA

LA Nuri té deu anys, però és més espavilada que si en tingués quinze. Sempre escolta les converses de les persones grans i aquest esperit tafaner l'ha fet assabentar-se de moltes coses.

L'altre dia, els papàs de la Nuri, que s'entenen menys que l'Alba i En Cambó en els seus bons temps, van tenir una escena particularment violenta. Hi van haver plats pel cap, plors, desmai de la mamà, aigua neta i fins intervenció de la portera i de l'"urbano" del carrer.

Quan tot es va haver acabat i en la casa tornà a regnar un xic la calma, la Nuri es va acostar a son pare.

—Papà! — li va dir —. Escolta: Es veritat que els nens vénen tots de París?

—Es clar, que sí!

—I a mi, també em vàreu fer venir de París?

—Naturalment!

La Nuri callà un moment i, després, amb el to més natural del món, exclamà:

—Ja m'estranyava que a mi m'haguéssiu tingut per amor!

Bur Letta

LA VERGONYA

L'Antón, mosso d'una masia, va descobrir dormint a dintre el paller a la seva mestressa, una vídua d'uns vint-i-vuit anys, ardenta com una fornai i robusta com una perxerona. Debia tenir molta calor, perquè havia deixat al descobert una sèrie d'encisos que el més elemental pudor aconsella tenir tapats, quasi bé hermèticament.

L'ocasió era temptadora. L'Antón no tenia prou ulls per contemplar-la. De prompte, la dona va obrir els ulls i, fingint gran indignació, va exclamar:

—I ara! Què fas aquí, Antonet? Que no te'n dones vergonya?

Ella no se'n devia donar, perquè no va fer ni un moviment per corregir l'anarquia de les seves robes.

—Dispensi, mestressa — mormolà l'Antón tot confós —. Ja m'en vaig!

—No, tonto! No te'n vagis! Jo no més et preguntava si te'n donaves vergonya!

Kan Taps

—Això no pot anar! No vui que vagis més al cine sola.

—Home, presentem un amic.

vem pescat en un programa de la mai prou alabada "Bohèmia". Un poeta nou, verge, sense estrenar.

Això de descobrir poetes, no ho podem fer cada dia. Es un plat extraordinari que els hi servim en commemoració del 30 aniversari de la pèrdua de la innocència de la "Chelito" i en obsequi a la distingida concurrència.

Allà va, que trona:

HORAS TEMPESTIVAS

Como buena jardinera
yo cuido de mis rosales
y los cuido con esmero
que son flores imperiales (1).

Un príncipe se presenta
con quien tuvo relaciones;
no me quiso por el rostro
y me quedé sin amores (2).

—Adónde vais, gentil doncel,
a estas horas tempestivas?

—Voy en busca de una rosa
que tiene mis ambrosias (3).

Si me decís qué rosa es
os la cojo, señoría.

—Muchas gracias, jardinera;
es a usted a quien quería (4).

—Aunque seas un príncipe
no has de coger esta rosa;
la dejaste por pequeña
y ahora es ya una moza (5).

La rosa que tú pretendes
cortada ya està del rosal,
y està con agua fresquita
encima de un pedestal (6).

Vuestra era en capullo;
no la quisiste por fea,
y ahora que se ha abierto
la quieres porque es muy bella (7).

Bernabé Cabrera

Mirin, nosaltres no hi tenim cap culpa. Els hi venem a preu de cost i els hi prometem noves produccions del nostre gran poeta, en Bernabé Cabrera.

(1) Ja veuen que la cosa comença bé i entre flors i violes.

(2) Jo, d'aquest príncep que no vol les noies pel "rostro", no m'en fiaria pas gaire. Quan un no les vol de cara, és que les busca, etz...

(3) Bé, això de la rosa, és un "cuento" que ja ens el sabem de memòria. Tot parlant de la rosa, ja ho veureu com anirem a parar a n'el tomàtec.

(4) No vos ho deiem? Cap al musclo!

(5) Mireu que es necessita ésser cap de pa, per deixar una "rosa" perquè és massa "pequeña".

(6) Que li fassin baixar! Què hi fa, dalt d'un pedestal, una "rosa ya cortada"?

(7) Ja està vist: una rosa de cà la Brígida.

UN PAS DIFICIL

—Es inútil: mentres portis aquestes faldilles tan llargues, no el podrem assaijar, el nou pas d'aquest fox.

Els poetes verges

JA és sabut que, en aquesta santa i morigerada casa, sempre havem considerat la poesia com una cosa molt important entre els queviures espirituals.

Avui, volem deixar esmaperduts als nostres llegidors amb el descobriment d'un nou poeta que anem a tenir el gust de presentar-los-hi i que ha-

—Al ball de disfresses vàreig guanyar el primer premi. Portava un vestit molt bonic: anava d'Eva abans d'inventar-se les fulles.

UN CAS EXTRANY

EN Ciset, un nen de vuit anys, va caure molt malalt. Tenia molta febre, desvariava i se li notaven un grapat de símptomes alarmants. Els seus pares, que se l'estimaven molt, perquè era l'únic fill que tenien, van córrer

a cercar el metge, i aquest li va encolomar una purga de cavall, després una medicina cada dues hores, mercès a quin tractament la criatura es va posar bona en quatre o cinc dies.

—No es pensin — digué el bon doctor quan es va acomiadar —. El què ha tingut el nen ha estat una mica seriós, i ara hauràn de tenir molt cuidado en no donar-li cap menjar massa fort.

—Què tenia, doncs? — va preguntar sa mare.

El metge arrugà el front, com evocant el perill passat.

—Un començament de tifus! Afortunadament, que el vàrem poder fer abortar!

El nen, que va sentir allò, en va pendre bona nota.

I ara, quan els seus companys de col·legi li pregunten què ha tingut, els hi respón molt seriós:

—Un abort!

Tit Hella

LA QUESTIO ES QUEDAR BE

EN l'interval de pocs dies, la premsa barcelonina s'ha tirat dues planxes monumentals.

Primer, des d'un centre oficial ens van encolomar l'arribada de l'explorador noruec Amundsen, i després va resultar que es tractava d'un viatger que portava aquest cognom, però que coneixia menys el pol Nord que en Pich l'oratória. Després, es va anunciar que Mister Asquith, ex-primer ministre anglès, arribava a la ciutat comtal en el yacht "Meteor" i "naranjas", que diuen els clàssics.

Però els nostres repòrters són la mar de trempats i van apariar molt bé la cosa. Va resultar que, segons ells mateixos havien vist, en el yacht en qüestió hi anava un estranger a qui tothom tractava amb la mar de respecte i consideració. Total, que varen deixar entendre que, efectivament, el senyor Asquith havia arribat a Barcelona, però que viatjava de "acónito" com diria en Forgas.

La qüestió és quedar bé i esmenar un xic la planxa.

El Cabrit Audaç

NÓ HI HA COM L'EXPERIENCIA

Acà la Cinta, mentres les noies esperen que arribin senyors, llegeixen, juguen al "quinto" o escolten la ràdi. (Ja deuen vostès sapiguer que a les cases de "postín", ara gasten aparell de galena.)

—Ai! — exclama una joveneta que sembla que acabi de caure del niu —. Ja tenia raó aquell poeta, que deia que l'amor era una cosa molt dura!

I una noia grossa, vermella, com una pagesa vinguda a més, que es veu que ja en té molta pràctica de l'ofici, respón amb to optimista:

—Bé, dura, dura... Segons l'edat dels clients!

Gar Landa

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

PROSES EPIGRAMMATIQUES EL PAGES I LA MARQUESA

COM un tapís penjat en mig dels boscos, va desfilant la reial caravana de Lluís, el Molt Amat.

Cada caçador va ocupant el punt d'ovir prèviament indicat.

Madama la marquesa de Lamotte, ocupa també el seu. Un reconet solitari i ombrívol que ella recordarà en més d'una ocasió per anar-lo a visitar ben acompanyada per algú dels seus incomptables perseguïdors.

Durant l'aguait, una picoreta d'entre cames li recorda que els humans som humans i que les marqueses, fins les del Trianon, tenen missions fisiològiques que complir. Pega una mirada al seu entorn i, com que ningú la destorba, arre-manga les seves faldilletes, obre les seves magnífiques cames, s'ajup, i la remor picarolejanta d'una esbojarrada cascada, torba per uns moments l'augusta solitud del bosc.

Mentres la marquesa contempla la volta graciosa i brunzent que el brollador descriu des de el seu naixement fins a dos metres de distància on va a morir escumejant, fereix les seves oïdes una remor que prou coneguda li és.

—Un cerf! — exclama, i sense abandonar la posició en què està, agafa l'escopeta que havia deixat al seu costat, afina la punteria, dispara, i el cerf roda mal ferit rostos avall.

En el mateix moment, es dona compte de què, a poques passes, ajassat sota un arbre, un pagès està contemplant-la amb uns ulls oberts com dues taronges

Madama la marquesa, no perd, per xo, la serenitat. S'alsa, s'arregla la faldilleta i, com si res hagués passat, demana al pagès:

—Tinc bon ull, veritat?

—Oh, madama — respongué el pagès —. A Versalles parreu molt fi. Nosaltres poc ne diem un ull d'això tan bó que vos teniu; en diem una...

I madama la marquesa semblava talment que li haguessin florit dues roselles a les galtones en oir nomenar la fruita sucosa que tant abunda en el mes d'agost

LES PENYORES

CORRENT esbogerrades per entre els rectangles de fusta que serveixen de test als tarongers versallescos, les damiselles juguen a "Puput" amb el monarca i els cortesans.

Les penyores són sempre les mateixes: un petó, una abraçada, un torneig de força, sense valer-se dels braços, un minut de pessigolles sense defensar-se, un quart de "calaboç", de parelles ben trobades.

Però, aquests jocs innocents, quasi sempre tenen conseqüències i nou mesos després, el príndig Lluís XV ha d'estendre un títol de comte, o de marquès, en favor d'alguna de les seves penyores.

Un jorn, Maurepàs, cregué oportú observar prudentment:

—No creieu, Sire, que els títols nobiliaris són ja excessius a França?

Lluís XV somrigué, agafà la ploma, i bó i signant, immutable, respongué:

—Això no són títols, comte; són deutes de joc, que ja saps que són sagrats.

Maurepàs, auster i poc aficionat a les filigranes cortesanes, quedà un xic perplexe en oir aquesta extranya resposta

—Si, home—reprengué el rei — són penyores! Prou ho saps tú, que la noblesa que ens rodeja... si fa o no fa, tota...

Maurepàs tancà el diàleg amb una de les seves mordacitats:

—Afortunadament, Sire, la meua mare no havia jugat mai a "Puput" amb el vostre avi.

LA TRIA

UNA famosa i noble dameta de la cort, ha estat sol·licitada per dos arrogants minyons. Tots dos rics, tots dos nobles, tots dos prometedors de les més dolces delícies conjugals.

La dameta consulta a una amiga:

—Quin triarias, tu?

—Tots dos et plauen per igual?

—Tots dos!

—Cap preferència et decanta?

—Cap.

—Llavors, la tria és ben senzilla: fas a la sort quin dels dos ha d'ésser el marit, i quin l'amant que el fassi cornut!

LAURA BRUNET

LA BELLA AMAZONA

AQUEST conte és americà i d'ell n'han fet, segons ens han contat, una pel·lícula que fa furor a la terra dels dòlars, dels porcs i de la llei seca.

Per un camp del Far West es passeja una bella amazona, propietària d'una important propietat. Es una noia mal criada, a qui son pare ha deixat fer tot el que li ha donat la gana, i tracta als cow boys com si fossin bèsties.

No gaire lluny passa un mosso de la finca. La noia el crida, perquè doni un avís al seu pare i, com que triga molt a venir, el castiga donant-li un cop de fusta en plena cara, que el cow boy, amb la seva habilitat característica, sap desviar a temps.

El camp està solitari i fa molta calor... La sang del xicot bull. Salta damunt del cavall, desmunta a la xicota, per fer al cap d'un moment el contrari i es venja, d'una manera no gaire cruel, de l'atemptat...

Quan el xicot es dona per satisfet, ella continua agegada a terra.

—Ai, Buck! — murmura —. Si hagués sabut com havia d'acabar això, en lloc d'un cop de fusta, te'n clavo mitja dotzena...! **Jot Flick**

L'ESPERIT DELS VELS TEMPS

CATARINA de Rússia era, segons conta la gent, una dona un xic estalviadora. Vigilàva la hisenda nacional amb molta cura i sempre que li semblava que una cosa havia costat massa cara, feia als ministres les observacions pertinents.

Un cop es va parlar de fer anar a cantar a Sant Petersburg a la famosa diva Gabriel·li. Però aquesta no estava per brocs i va demanar la suma, bastant elevada per aquells feliços temps, de seixanta mil francs a l'any.

—Això és molt car! — digué la Gran Catarina a la diva —. Els meus ministres no cobren tants diners!

La cantatriu, que es veu que era dona de negocis, no va dubtar ni un moment.

—Doncs, bé — li va respondre —. Sa Majestat té la solució: fer cantar els ministres!

Sis Tellet

UNA BROMA PESADA

FA quatre o cinc anys, érem una colla d'amics que passàvem allò que s'acostuma anomenar "un mal moment". No teníem peles, ja els hi diré. Jo, estava sense feina; a en Manén, el meu íntim, no li pagaven les comissions que s'havia guanyat venent espadenyes; en Julià tenia un germà malalt amb el que s'havia de gastar el poc que li quedava de la setmanada... En fi: una delícia.

Com que bé ens havíem de distreure d'una ma-

—Veig que "fent" de modista no tinc gaire sort. Demà "faré" de criada.

nera o d'una altra, vàrem acordar entretenir-nos jugant al billard. Precisament, als nostres mateixos barris hi havia un bar on tenien una magnífica taula. L'amo era bon xicot, les consumacions, barates, el lloguer del billard, reduït. I ja ens teniu a tots estudiant el recó francès, les llepades, les ficades i restants termes extremadament nandulandescs d'aquest noble i distingit joc.

Encara que la despesa total no passava de tres rals diaris, ens divertíem molt. Sobretot amb l'amo, que era sord com una tàpia i no us sentia ni que li parléssiu amb un altaveu. Tenia el mostrador al costat del water i, cada cop que havíem d'anar-hi, li demanàvem permís alçant el dit, com si fóssim a col·legi.

—Vagin, vagin — ens deia sempre, molt amablement —. Ja saben que aquí és a casa seva.

Un vespre, en Manén, que era el més trempat de tots, s'acosta a l'amo i li diu, amb tota la serietat del món:

—Em permet que vagi a fer-li un petó a la seva filla?

—I cada vegada et fas les ceies? Deus gastar moltes barretes.

—No: tres cada setmana.

Tots vàrem quedar astorats. Si Déu feia un miracle i el pobre home sentia el que havia dit el nostre company, se'n preparava una de grossa. Però, sortosament, no va ésser així.

—S'haurà d'esperar un moment — respongué amb la més gran serietat el bon cafeter —. Fa un moment que ha entrat un i encara deu ésser dins.

K. Parró

MIDA COMPLERTA

PEL carer del Bruch passava una xicota d'allò més caia, que feia més interessant una xamosa panxeta que llua.

Un jove, que se las donava de molt bromista, se li va acostar.

—Em sembla, maca, — li va dir, mostrant-li la faldilla — que aquest vestit li ve petit.

Ell esperava que la noia es ruboritzaria o que,

almenys, no respondria una paraula. Però ella, que es veu que no s'espantava de res, es va posar a riure i digué:

—Doncs, miri, jove: li adverteixo que va entrar-hi tota la peça.

Pauet

EL VIATJANT BROMISTA

EN TRE tots els viatjants de via estreta, el que més simpàtic era a la clientel·la, era sens dubte en Carol. Sempre estava de broma, i tenia a punt un xisto o un conte verd per explicar. Quan el veien arribar ja reien, pensant: "Quina ens en contarà, aquest noi?" Sols a càl Farguell de Reus, no havia mai pogut conseguir una nota. Ell, prou li contava xistos a l'amo, però aquest, invariablement, contestava que, o bé ja estava servit, o que els preus eren cars.

Un dia, en Carol va arribar a càl senyor Farguell disposat a dir-n'hi quatre de fresques, si no li feia nota.

—Déu lo guard, senyor Farguell — li va dir—. Ja torno a ésser aquí, amb les darreres novitats de la temporada!

—Ah! Molt bé, molt bé! — feu el senyor Farguell, a qui el viatjant distreia d'allò més —. I què conta de bó?

—Miri, anar fent... Duc un mostrari molt interessant...

—Bé, bé, ja en parlarem, home! No cal que s'escarrassi! Ja sap que jo mai tinc pressa!... Expliqui, home, expliqui alguna cosa de les seves, que ja sap amb el gust que l'escolto...

—Aquest viatge si que no n'hi puc dir cap d'interessant — respongué el murri d'en Carol —. Es pot dir que hi agostat el repertori... Com que aquesta temporada la nostra casa està tant ben surtida de tota classe d'articles de novetat, sap?...

—Si, home, si; però no cal que corri! Ja en parlarem amb catxassa de negocis! Digui, digui: quin és el darrer xisto de moda, a Barcelona?

—No en sé cap, senyor Farguell... Li haig d'ésser franc...

—I no sap cap conte d'aquells seus?

—Cap ni un. Tot lo més, un somni molt estrany que he tingut aquesta nit, però no té importància.

—Si, home! Conti, conti!

Això era sens dubte el què esperava en Carol, perquè així que el senyor Farguell hagué pronunciat aquelles paraules, va exclamar:

—Doncs, miri, ja li contaré. Figuri's que he somniat que estava al cell...

—Quina gràcia!

—Allò estava d'allò més modernitzat. Els aneglets anaven pels núvols amb auriculars de ràdio a les orelles. Sant Pere, per saber l'aplicació de les claus, que cada dia són més, les tenia numerades i portava un registre de fitxes dintre d'un armari americà...

—Ja n'és de bromista, ja, vostè!

—A vostè, quin pernill li agrada més?
—El magre.

—Jo m'extasiava contemplant tot allò, quan ve't aquí que sento ganes de... de... "bueno", d'anar a n'aquell lloc quin nom crec excusat pronunciar...

—Ah, ja!

—M'acosto a Sant-Pere i li dic baixet: "Escolti, senyor Zamora celeste, vol fer el favor de dir-me on són els waters?"

—Si, senyor — em respón aquell sant home.
— A la dreta d'aquell nuvolet blau d'allà enfront.
En Carol es va deturar un moment per tal de poguer saborejar l'efecte de la seva narració.

—Expliqui's, expliqui's — insistí el senyor Farguell, a qui aquell conte interessava la mar.

—Me'n vaig cap al water — va seguir dient en Carol — aixeco la tapa... i què dirà que veig, senyor Farguell?

—Què sé jo! Pot ésser la lluna en un cove!

—No, senyor. Que el water no era tal water! Era una comuna com aquelles dels ferrocarrils, que no tenen fons! I sap damunt d'on queia el forat?

—De la terra!

—Justos i cabals! Damunt de Reus! Damunt de la botiga de vostè, senyor Farguell!

—Damunt d'aquesta botiga?

—De la mateixa! Jo, que al veure allò me'n vaig corrents a veure a Sant Pere.

—Miri — li dic —: no puc utilitzar allò. El forat cau precisament a damunt de la botiga d'un amic meu, de Reus, a qui visito cada cop que hi vaig!

Sant Pere se'm queda mirant i, molt seriós, em pregunta:

—Que li compra gaire?

—Ni un cèntim. Però cada vegada que hi vaig, parlem molt, canviem impressions!

—Docs llavors — em va acabar dient Sant Pere — si li dona molta tabarra i no li fa mai gastó, ja s'hi pot fer de còs!"

Marcel Terra

QUESTIO ECONOMICA

LA Lina — es diu Caterina, però es fa dir Lina, perquè és nom de cine i a n'ella li agrada molt l'escena muda — treballa en un taller de modistes del carrer de Mallorca i sempre es queixa de què tot va tan car. En té motius. Una noia que guanya set drets cada setmana i se'n gasta — o fa gastar — tres naps per mitjes, no pot estar gaire satisfeta de la balança econòmica.

—Tot s'apuja — deia l'altre dia l'encarregada, queixant-se de com està tot.

—Ja té raó, ja, senyora Filomena! Tot s'apuja! Ditzós serà el dia que m'apujin a mi!

La senyora Filomena se la quedà mirant, i va respondre, tota riallera:

—Em sembla que seràs més ditzosa el dia que et baixin!

Ros Kitlla

UN EXAMEN

AQUESTA li va passar a un periodista, que volia estudiar per metge.

Va presentar-se als examens sense altra preparació que unes lletres de recomanació pels catedràtics que l'havien d'examinar. Però, ja es sabut que això no val, i que el que no sap les lliçons, se'n fa tres pedres.

—A veure — li va preguntar el catedràtic — què és una febre gàstrica?

El xicot va dubtar un moment i després respongué amb tot aplom:

—Una inflamació del suc gàstric.

El catedràtic per poc el mata.

—Ha vist mai vostè algun líquid que s'inflami?

El nostre amic no va dubtar un moment i, ràpid, engegà:

—Si, senyor! La benzina!

Bur Letta

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

LA BONA COMPANYYA

S ENTIT en un establiment molt popular de Barcelona, entre un xicot d'allò més ben vestit i una xicota d'aspecte no gaire com cal:

- Hola, Enriqueta! On vas pel món?
- Mira: cap a cà la modista...
- Es estrany que avui vagi's sola...
- Es que la Lola està malalta.
- Sempre aneu plegades... De què fa, ella?
- De Ramoneta!

Falet

ANECDOTA D'ARA

T OTS sabem que el marquès d'A...ja fa dies que té els dos zeros a l'esquerra en quant a les operacions de l'amor.

Bé prou se'n dol, ell, però ni metges ni medicines hi poden res.

No obstant, el marquès, don Joan empedernit, encara busca les anques de les minyones i els pitarrons de les cambreretes.

Es conta d'ell la darrera aventura. Es diu que va com un gosset darrera la Carmeta, una cambrera entramaliada que li serveix l'esmorzar al costat del llit, i el sopar damunt.

Ell és atrevit, ella complaenta, i procuren passar les nits lo millor que poden.

Però, ai! per més esforços que fan tan l'un com l'altre, no n'hi han de fets.

Fa pocs dies, la Carmeta, que els diumenges va a la Beta i en sortint accepta auto de qui n'hi ofereix, se li presentà tota plorosa i amb la panxeta com un timbalet.

—Senyor marquès! Estem perduts! Miri! Miri! Toqui! Es de vostè!...

El nostre aristòcrata, somrigué escèptic, tocà la barba de la Carmeta i, donant-li un bitllet de cinc-centes, li digué tot carinyós:

—Té, bufona, fes-ho córrer, sents?, diga-ho per tot arreu, però... a mi, no, saps? a mi no...

Quiquet

LA DISFRESSA

E N cert Cassino barceloní es va celebrar l'altra nit un ball en el que la disfressa era obligatòria, tant per mascles com per femelles.

Tothom s'hi va conformar, i qui no es va voler posar altra cosa, s'ornà la cara amb un nas de cartró, i endavant les atxes. Però, un soci recalcitrant, d'aquells que protesten de tot, va dir que ell no hi passava, per aquella imposició, que els de la junta eren això i eren allò, i que ell hi aniria sense disfressar-se i que hi entraria "tant si es vol com si no es vol".

Entre parèntesi, direm que aquest bon senyor és molt bona persona i, a més, un vell verd de marca que té la lloable costum de retirar cada matinada cap allà a les quatre.

Arribà l'home davant de la porta del Cassino, i el porter li va dir que no podia passar.

—Com? Que no es pot passar? Que vingui el vocal de torn!

I va venir el vocal de torn.

—Com és que no em deixeu entrar?

—Perquè no portes disfressa!

—Escolta: i els dies que no és Carnaval, que em deixareu entrar, disfressat, aquí dintre?

—Home! Es clar, que no!

—Doncs, mira: jo cada nit vaig "de" meuca, i mai ningú m'ha prohibit l'entrada.

sés i que els deixés tranquils a tots.

El vocal de torn, davant d'allò, li va dir que pas-

Tit Hella

EL TRET PER LA CULATA

N O hi ha en tot Barcelona un home més desgraciat que en Forcadell. Les coses que li passen a n'aquest pobre xicot, no li passen a ningú més. A cada moment està sense feina, es posa malalt i la germandat no vol pagar-li, el treuen d'un lloc i no li donen la setmanada de comiat... En fi, una veritable desgràcia.

Tenint aquests detalls en compte, i afegint que en Forcadell és casat, vostès comprendran que la seva dona li té de fregir amb aquella regularitat i aquella constància que es mereix un home de les seves condicions.

Que du banyes ja ho sabem tots, menys ell, com és lògic i corrent en aitals casos.

De manera que no ens va sorprendre gens que l'altra tarda vigués a contar-nos al cafè l'història del seu deshonor.

Es a dir, si. Ens va sorprendre que se'n hagués enterat. Però, en fi. Es allò que es diu. "Avui tu, i jo demà." El vàrem escoltar amb tot respecte i atenció, i el xicot es posà a contar-nos la cosa amb tots els pels i senyals.

—Figureu-vos que l'he sorpresa en l'instant precís en què m'estava enganyant amb en Romeu, aquell sabaté que viu a prop de casa. Ja m'he venjat, per això, ja! Li he clavat a n'ell una puntada de peu al trasero...

I, després d'un moment de silenci, el pobre Forcadell afegí:

—Sóc molt desgraciat, nois, molt desgraciat!

—Si, noi, què hi vols fer...

—Mireu si en sóc, que fins la meua manera de venjar-me m'ha fet ésser tres centímetres més cornut de lo que era, segons confessió de la grandíssima barjaula de la meua dona...

K. U. Minet

PARE I PADRI

L'altra tarda, a l'"Edén", una xicota ens va ensenyar una criatura d'allò més mona que havia tingut. Ens explicà tots els incidents de la seva naixença, el bateig, etc., etc.

—Qui ha sigut el padri? — li preguntàrem.

—En Vallés — va contestar la noia.

—Què és extrany que no fessis padri a n'en Moré, tan amics que sou!

La jove mare va fer un gest d'extranyesa.

—A n'en Moré? Quines coses de pensar! No veus que amb el temps, em pot convenir fer-li creure que la criatura és seva?

T. A. Faner

LA NOVA RICA

L A senyora d'un naviler, enriquit per la guerra, mostrava l'altre dia a les seves amistats da per un marquès, correl·ligionari del seu una sèrie de bibelots amb què havia sigut obsequiar marit, que durant la guerra li havia ajudat a fer una pila de negocis.

—No són gens bonic, saben? — deia la respectable senyora —; però com que diu que tenen mèrit artístic...

Kim Het

UN HOME LLEST

M OLTES tardes va a pendre cafè a un dels círcols més aristocràtics de Barcelona, cert individu riquíssim, però més ruc que fet fer a mida.

Ambiciós i home sense consciència, es dedica a fer els més extranyos negocis.

—Sap? — va dir fa pocs dies a un conegut seu—. Acabo de vendre un automòbil a n'en Recart... Pagament d'aquí tres mesos...

—A n'en Recart? Si que està ben fresc! No cobrarà ni un cèntim!

El milionari va somriure.

—Això ja ho sabia! — respongué —. Però, per això li he fet pagar doble del què val!

Van Tresca

LA DECADENCIA

L A senyora Rosa, ex-cortisana de "postín", rebia aquella tarda varies visites, totes elles femenines.

—Em vaig fent vella, noies — repetia amb accent de melancolia —. Ja es van acabar per mi, aquells temps de glòria!

—I ara, dona! No siguis així. Tu et conserves molt bé...

—No ho creieu. L'altra tarda me'n vaig convèncer. Me'n vaig anar fins a la Rabassada i em vaig endintzar dintre el bosc... De prompte, va aparèixer davant meu un xicot alt, jove, robust, tot espallifat...

—I què et va fer? — interrogaren totes les amigues.

La senyora Rosa va callar un moment i exclamà, per fi, amb tó de profunda tristessa:

—Em va demanar caritat!

Quicu

Conte premiat del número passat

EL DARRER TRUC DEL SABLISTA

—Ja has vist quina moda més bèstia ve, aquest any? Encara portarem faldilles!

ESTAVA PER DEMOSTRAR

A QUELL matí de diumenge, no tenia res que fer, i com que la temperatura convidava al passeig, me'n vaig anar xano xano cap al Poblet, on un matrimoni amic meu s'hi ha fet una torreta.

De joves havien treballat d'allò més i estalviat tot el que podien. Ella venia a plassa i ell tenia una botiga de barber. Quan ell va complir cinquanta anys, va dir que prou d'aquell color, va traspasar la botiga, la dona es va vendre la taula de carn i cap a tallar el cupó i viure tranquilets el temps que els hi restava de vida.

El marit em va rebre molt amablement. La seva dona no hi era. Havia anat a missa, perquè, des de que no treballava, li donava pel culte (linotipista, no es descuidi cap lletra, si li plau). Em va ensenyar la torre, el jardí i tres enormes gossos que tenien per distreure's, perquè el matrimoni de referència no ha tingut successió.

Satisfet d'haver pogut estrenyar la mà del meu amic, me'n vaig anar cap a casa a la recerca del arroz dominical, i després vaig guillar cap a pendre café.

Al bar on em serveixen el llegítim xicoria amb que em vaig enverinant un xic cada dia, hi havia en Fons, molt amic de l'ex-barber. Li vaig contar

que l'havia anat a veure, que estava tan bé, que tenia tan bon color...

—Però, noi! — vaig acabar dient —. Tenen tres gossos per falta d'un! I enormes, amb unes dents que fa por pensar el què té d'ésser una mocagada d'aquelles bestioles...

—I perquè en tenen tants? — interrogà en Fons.

—Per distracció. Com que no tenen fills...

—Ah! Així s'explica...

Va callar un moment, va encendre el puro que acabava de demanar al cambrer, i afegí:

—Ara, que el mateix por ésser que tinguin gossos perquè no tenen fills, com que no tinguin fills perquè tenen gossos..

R. Atolí

Epíleg d'un poema que el senyor Sistacs va poder escriure, gràcies a la eficàcia de l'EROTYL.

Erotyl:

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

DIVENDRES tindrà lloc a l'"Espanyol", si no hi ha destorb, l'estrena d'un vodevil titolat: "Per un milió, ja se'n pot ésser."

Per lo suggestiu del títol, tenim entès que hi pensen anar la major part de les nenes barcelonines que tenen la mànegua ampla i duen les calces obertes.

Un milió ja és suficient per moure força aldarull és com una lavativa que fa a tothom obrir l'ull.

ooo

ANEM camí de la 400 representació de "Kiss-me" i del centenari de "Yes-Yes".

Si tornés el gran Fernando Bayés, diria el pobret —Mireu com el meu exemple va fent guanyar algún quartet.

ooo

DIUMENGE es va acabar el campionat de Catalunya del Grup B, guanyant el Badalona, que ens representarà en el torneig nacional.

Amb lo que els badalonins estan d'allò més contents, puig creuen que el seu equip conquistarà molts llorers.

ooo

A can "Edén" segueixen fent "Bombero y mártir" i "La bajada del espíritu". Ambdúes obretes van agradant i portant gent a la platea.

Pel foier hem vist a la Preciosilla que no desmereix del seu nom de guerra, a la Lolita Blanco, a qui fariem idem amb molt de gust, encara que ens sembla que ho tenim molt negre, i finalment a la Pepeta Llàcer, estrella de la terra dels "palmitos", que ens agrada més que la paella que serveixen al seu país

natal, i a una colla més de xicotes d'allò més caies.

Són bufones i eixerides i no tenen pretensions perquè els temps estan difícils i hi han molts pocs patacons.

ooo

LA Manolita Collado, aquella rossa tan bonica i tan ben feta, ha debutat al "Concert Apolo". Canta quasi millor que en Vendrell — jo, entre els dos, triaria a n'ella, sense dubtar un moment — i quan riu, ho fa d'una manera que et faria esquitxar tots els que portes.

Xicotes com la Collado no es troben a cada instant i si es troben van molt altes aquest terme perdonant.

ooo

AL "Pompeya" ha debutat una noia que es diu "Nanitus". Aquest nom de guerra m'agrada d'allò més, i un dia que em vagui li hauré de dedicar un sonet a n'aquesta noia.

I si la "Nanitus" vol per anar-se entretenint li enviaré un altre nano molt enjogassat que tinc.

ooo

LA nova empresa del "Folies Bergère", va camí de fer d'aquella sala el local més popular del Paral·lel. Hi ha reunit un "elenco" de xicotes d'allò més caies, entre les que recordem a la Lucrècia Torralba, la Lolita Peiró, la Conxita Franco, la Trini Serrano i una colla més.

I és que l'Arnau és gat vell i en això sap de què va perquè té ull i "diquelen" i a tothom vol contentar.

L'afarta pobres

PATI BLAU

Tot home de bon paladar,
ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors
Café-Flambres - Mrlscs - Xarcuteria

BAR RAPIDO

Ronda Sant Antoni, 34

Cafè i licors de marca

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon
preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas CERDÀ

Angines - Aфонia
Ronquera

Venda: _____

SEGALA i FARMACIES

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Freu: 4 pessetes

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 3221 - A

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4688 - A.

«LA MASCOTA»

(casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} (APSA)

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

MARCA REGISTRADA

No vol a bader...!

Passen per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavides per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pels que ensopiquen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Far

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit més gran de la literatura galant.

TÍTOLS DELS QUADERNS

1. Para hacerse amar con locura.
2. Placer y Castidad.
3. Arte de conquistar rápidamente.
4. La Noche Sagrada.
5. Felicidad conyugal.
6. Soledades.
7. Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres.

30 cèntims

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu després a obtenir-los.

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

RETÓ CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla les Flors, 14-Barcelona

Dijous es posarà a la venda el dotzé número de

Aventuras Galantes de Jacobo Casanova

Tres más

Cada quadern magníficament il·lustrat: 30 cèntims

—Aquell senyor del palco t'envia aquest ninot.
—Mira: diga-li que de ninots, ja n'estic tipa.